

*Hoogeerzame Heeren Directeuren onzer Vereeniging,
Hoogachtbare Heeren Curatoren dezer Hoogeschool,
Hooggeleerde Heeren Hoogleraren,
Zeergeleerde Heeren Doctoren in onderscheidene weten-
schappen,*

*Weleerwaarde Heeren Bedienaren des Woords,
Weledede Heeren Studenten,*

*En voorts gij allen, die van wat naam of rang ook herwaarts
opkwaamt, om deze plechtigheid met uwe tegenwoordigheid te
vereeren,*

Zeer geachte en zeer gewenschte toehoorders !

„Ijdelheid der ijdelheden”, zegt de Wijze uit Israël,
„’t is al ijdelheid”: niets is bestendig, ’t wisselt en woelt
onophoudelijk wat onze oogen zien en onze ooren hooren.

Na hem spreekt een wijze uit de Volken het bekende
woord: „’t gaat alles voorbij, ’t is al in eeuwige strooming”.
Maar dat geeft geen rust en vrede voor de menschenziel;
zij zoekt een duurzaam goed. De Griek meent het gevonden
te hebben: de eeuwige waarheid, de vaste orde der dingen
ligt buiten de dingen in den logos der natuur; de Prediker
komt tot de slotsom: „Vreest God en onderhoudt Zijne
geboden”.

Sinds dien tijd is de filosofie telkens weder voor
de vraag geplaatst: wat is het blijvende te midden der
veranderlijkheid rondom ons, wat is het bestendig zijn onder
alle wisseling? Een eenstemmig antwoord heeft zij echter
nog niet gevonden. Aan de eene zijde wordt de stof als
het eenig wezenlijke en onveranderlijke beschouwd; ter
andere zijde wordt de realiteit der stoffelijke dingen ge-
loochend, en de geest en zijne werkingen voor het waarachtig
zijnde gehouden, of ook, waar het zijn der dingen buiten